

Α'π. Ο Πλίνιος, ἔ' ἄλλοι παλαιοὶ, περισσότερον ἀξιόπιστοι παρὰ φαντασιώδεις, ὠμίλησαν περὶ

περὶ ξηώρας, ὅταν ἐσκοτώσῃ ἀπὸ τὸ Διευδονέα τῆ Γουζου ἰππέα τῆ ἀγίη Ἰωάννη· αὐτὸς λέγει, ὅτι αὕτη ἢ κεφαλή ἦτον ὡς ἡ κεφαλή τῆ ἀγριοχοίρε μεγαλιτέρα ὅμως, τὰ αὐτῆα τε ἦτον ὡς τὰ τῆ μελαρῆ, πλην ἦτον κοιμένα, τὰ ὀδόντια τε πολλὰ μητέρα ἔ' μακρὰ, ὁ λάρυγξ πλατὺς, τὰ ὄμματα κοῖλα, ἀλλὰ σπινθηροβόλα, ὡς δύο ἀνάμενοι ἄνδρακες, εἶχε δύο μικρὰς πτέρυγας εἰς τὴν ῥάχιν, τῆς δὲ πόδας ἔ' τὴν ἔραν ὡς ἡ Σαῦρα, μ' ὅλον τῆτο δυνατὰ μὲ ὀξέας ἔ' φαμακερῆς ὄνυχας, τὸ εἶδος τε ἦτον σκεπασμένου μὲ λεπίδας διὰ νὰ μὴ τὸ διαπερῶσι τὰ ἄρματα· ὅρα τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐσκοτώσῃ εἰς τὸν γεωγραφικὸν Ἄτλαντα. τόμ. γ'. σελ. 43. ἔ' 44.

4. Ο Λκδόλφος λέγει εἰς τὴν περὶ Αἰθιοπίας ἱστορίαν, ὅτι εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ἀβησσινίας εἶναι ὑπερμεγέθεις Δράκοντες, αἱ μοβόροι, ἔ' σκεπασμένοι μὲ λεπίδας, μ' ὅλον τῆτο δὲν εἶναι φαμακεροὶ, ἔ' δὲν κάμνυσι κακὸν παρὰ μόνου ὅταν δαγκάσωσι· ὅταν τῆς βλέπῃ τινὰς μακρόθεν ὁμοιάζουσι ὅτι εἶναι ἡφλῆδκ κἀνευὸς παλαιῶ δένδρε· γεωγρ. Ἄτλαντ τομ. δ. σελ. 614.

5. Αἱ ἱστορίαι ὅπῃ ἀναφέρουσι περὶ τῶν Σειρήνων, Σατύρων κτλ' προέρχονται ἀναμριβόλως ἀπὸ διάφορα ἄλλα ζῶα, τα ὅποια παρομοιάζουσι ὀλίγον τι μὲ τῆς χαρακτῆρας, ἔ' μὲ τὸ χῆμα τῆ ἀνθρώπε, ἐξ κῦτῶν τῶν ζῶων τὰ κύρια εἶναι τὸ εἶδος τῶν Πιθηκῶν, ὁ Οὐραγγετᾶγγ. οἱ Τρωγλοδίται, ἔ' τὸ quojia· mōggow ἐκὶ τῆς γῆς· ἔ' τὸ ὄψαριον καλεῖται

τῆ Φοίνικος, ἀλλ' ἀπεβλήθη ὡς δημώδης ἀπάτη·
τῆς Γρύπας, καὶ τὰς Ἀρπυίας ἐδέξαντο ὁμοίως τι

νον Σειρήν, (μὴ ὅλον, ὅπῃ δὲν παρομοιάζει μὲ τὸν
ἄνθρωπον) καὶ ἄλλα τινα ἐν τῇ θαλάσῃ εὐρισκόμενα.

6. Ἐπειδὴ ἡ ἱστορία τῆ quoja-mogrow Κροΐα
μορὰν εἶναι περίεργος, καὶ ὀλίγου γνῶσῃ, θέλω τὴν
ἀναφερῆ ἐδῶ κατὰ τὸν Δάπερ ὅστις λέγει, ὅτι εὐρίσ-
κονται εἰς τὴν Κροΐα. Γκινέαν, καὶ Ἀνγολαν εἰς τὴν
Αἰθιοπίαν οἱ ἐκεῖσε ἄραβες τὰ ὀνομάζουσι Σατύρας,
νομίζοντες ὅτι κατάγονται ἀπὸ ἀνθρώπινον γένος,
κατὰ τὰ ζῶα ἔχουσι μεγάλην κεφαλὴν, παχὺ καὶ
βαρὺ σῶμα, νευρώδεις βραχίονας, δὲν ἔχουσι τελείως
ἔραν, ποτὲ μὲν περιπατοῦσιν ὄρθια εἰς τὰς δύο
ἔπιπτον πόδας, ποτὲ δὲ καὶ μὲ τῆς τέσσαρας, τρέ-
φονται ἀπὸ καρπῶν καὶ ἀγριόμελι, μάχονται πάν-
τοτε ἀναμεταξύτων, καὶ μάλις τολμῶσι νὰ πολε-
μῶσι μὲ ἐνοπλισμένους ἀνθρώπους, μερικαῖς φοραῖς
φθείρῃσι καὶ τὰς γυναῖκας· οἱ Πορτογάλλοι τῆς ὀνο-
μάζουσι Ἀγρίας.

7. Ὁ Δάπερ λέγει, ὅτι 30 χρ. πρὶν τῆ καιρῆ
ὅπῃ συνέγραψεν, ἔφερον εἰς τὴν Ὀλλάνδαν ἕνα θη-
λυκὸν ἀπὸ αὐτὸ τὸ εἶδος, τὸ ὁποῖον αὐτὸ ἐχάρισαν
εἰς τὸν Πρίγκιπα Εὐρῆικου Φριδερίκου, αὐτὸ ἦτον
μεγάλον ὡς ἐν παιδί τριῶν χρόνων, ὅμως δύο φοραῖς
παχύτερον, δυνατὸν, καὶ ταχυκίνητον, ἐσύκωνε βα-
ρύτερα πράγματα, καὶ τὰ ἔφερον ἀπ' ἕνα τόπον εἰς
ἄλλον, οἱ μασοὶ καὶ ἡ κοιλία ἦτον γυμνά· ἡ ῥά-
χιος σκεπασμένη μὲ τρίχας, τὸ πρόσωπόν τε ὁμοίου
χεδὸν μὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἡ μήτηρ ὀμαλή καὶ ἀγγυ-
ρωτή, τὰ ὄτα, ἡ κοιλία, τὸ ἄκρον τῶν μασῶν, αἱ
ἀγκῶνες, οἱ πόδες, τὰ σκέλη, ἡ γαστήρ, καὶ τὰ

νές τῶν νεωτέρων Φυσιολόγων, ὅμως κατὰ πολ-
 λὰ ἐκατηγορήθησαν, καὶ περιεγελάσθησαν· οἱ
 Σάτυροι, καὶ αἱ Νηρεΐδες εἶναι ὁμοίως πλάσματα
 τῶν ποιητῶν· ἡ δὲ Γραφή ἀναφέρει περὶ τῶν
 Δρακόντων, καὶ Μονοκερώτων, καὶ οἱ περισσότεροι
 Φυσιολόγοι ἐβεβαίωσαν ὅτι εὐρίσκονται τῶ ὄντι,
 καὶ μᾶς ἔδωκαν περιγραφὰς αὐτῶν, ἡ σπανιότης
 ὅμως αὐτῶν τῶν ζώων, καὶ αἱ ὀλίγαι ἀναφοραὶ
 ἔκαμον ἀτελεῆ τὴν ἰσορίαν αὐτῶν· ὅσον διὰ τὰς
 Σειρήνας εἶναι βέβαιον, ὅτι εὐρίσκονται εἰς τὴν
 θάλασσαν ὄψαρια ὅπερ παρομοιάζει μακρότερον
 μὲν κάποια μέρη τῆς γῆματος, τῆς ὄψεως, ἢ τῶν

γεννητικὰ μόρια ἦτον ὅμοια τῆς γυναικός· συχνὰ
 ἐσυχώνετο καὶ περιεπάτει ὀρθὸν εἰς τὰς δύο ὀπισθεν
 πόδας· ἔπερνευ ἐν ποτήριον μὲν τὸ χεῖρ, καὶ μὲν τὸ
 ἄλλο τὸ ἐκρατῆσε καὶ ἔπινε πολλά ἐπιτηδείως,
 ἐπλάγιαζε καὶ ἐκοιμᾶτο ὁμοίως μὲν τὴν κεφαλὴν εἰς
 ἐν προσκεφάλαιον, ἀπλώνωντας ἐπάνωθεν ἐν σκέ-
 πασμα ὡς πέπλον, καθὼς καὶ ὁ ἄνθρωπος· θέλει
 ὅτι αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ζώων ἔδωκεν αἰτίαν εἰς τὴν
 ποιητικὴν ἐφεύρεσιν τῶν Σατύρων· ὄρα τὸν γεωγρ.
 Ἀτλαντα, τόμ. δ'. σελ. 476. καὶ 356.

„Περὶ αὐτῶν τῶν ζώων εὐρίσκει τινὰς ἀπείρους
 ἰσορίας, ἀναγινώσκων τὰς Φυσικὰς Ἰσορίας.

Σημ. οἱ Φυσιολόγοι βεβαίως ὅτι ἐπάνω τῆς γῆς
 εὐρίσκονται 25000 εἶδη ζώων, ὁ δὲ Zimmermann
 Τζίμερμανν θέλει πιθανῶς ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν
 τῇ θάλασσῃ εὐρίσκονται πέντε μίλλ. εἶδη ζώων· τὰ
 δὲ εἶδη τῶν φυτῶν θέλει ὅτι εἶναι ἕως 40000.

μιελῶν τῆ ἀνθρώπου, μ' ὄλοντῆτο δὲν ὁμοιάζουσι
 τόσον καθὼς οἱ ποιηταὶ μᾶς τὰ περιγράφουσιν εἰς
 ὅλας τὰς ἰστορίας· αὐταὶ εὐρίσκονται τόσον ἀβέβαιοι
 ὅπῃ γνωσικώτερον εἶναι νὰ μὴ τὰς πιεεύη τινὰς,
 καὶ νὰ μὴ τὰς βεβαιώνη θετικῶς, παρὰ νὰ δέχη-
 ται ὡσαν τυφλὸς καὶ ἀνόητος ὅλας τὰς ἀναφορὰς
 ὅπῃ ὁ κοινὸς λαὸς κοινολογεῖ, τὰ ὅποια εἶναι ἄξια
 γέλωτος, καὶ δὲν ἔμπορῆτι ποτὲ νὰ μᾶς δώσωσι
 φήμην ὅτι εἴμεθα γνωσικοὶ καὶ σοφοί.

Ε' ρ. Πολλὰ καλὰ, ἅς ἀφήσωμεν λοιπὸν αὐτὰ ὅπῃ
 εἶναι τόσον ἄγνωστα, καὶ ἅς ἐξετάσωμεν τὰ Συμ-
 βεβηκότα τῆς ζωῆς Ζωῆς· Ποία εἶναι, παρα-
 καλῶ, αὐτὰ;

Α' π. Ἐγὼ ἀριθμῶ ὀκτὼ δηλ. α. ἡ Ὑγεία, β. ἡ
 Ἀρρώστια, γ. ἡ Ἐγρήγορσις· δ. ὁ Ὑπνος,
 ε. τὰ Ὀνειράτα· ς. ἡ Πείνα, ζ. ἡ Δίψα, καὶ
 η. ὁ Θάνατος.

Ἡ Ὑγεία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀρμόδιον κρᾶ-
 σιν, καὶ καλὴν σύστασιν τῶν μερῶν, ἡ ὅποια τὰ
 βάλλει εἰς εὐερίαν νὰ κάμνησιν ὅλας τὰς ἐνεργείας
 τῆς ζωῆς.

Ἡ Ἀρρώστια εἶναι μία διάθεσις τῆ Σώματος,
 ἡ ὅποια πέρνει ἐξ αὐτῆ τὴν δύναμιν τῆ νὰ ἐπιτε-
 λῆ ὅλας τὰς ἀναγκαίας ἐνεργείας.

Ἡ Ἐγρήγορσις ἢ αὐπνία προέρχεται ἀπὸ τὴν
 πᾶρσιαν καὶ ἐνέργειαν μιᾶς διωρισμένης ποσότη-
 τος ζωτικῶν πνευμάτων διεσπαρμένων εἰς ὅλα τὰ
 μέρη τῆ Σώματος, διὰ τῶν ὁποίων τὰ ὄργανα

τῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν αἰσθήσεων, καὶ ὅλα τὰ κινητικὰ ὄργανα, ὅπῃ κρέμονται ἀπὸ τὴν θέλησιν, διαθέττονται ἀρμοδίως ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα, καὶ κἀμνεσιν εὐκόλως ὅλας τὰς ἐνεργείας, καὶ κινήσεις των.

Ὁ ὕπνος εἶναι τὸ ἐναντίον τῆς ἐγρηγόρσεως, ποία ὁμῶς εἶναι ἡ αἰτία, καὶ εἰς τὶ συνίσταται; οἱ ἐμπειρότατοι Φυσιολόγοι δὲν συμφωνῶσι καὶ δὲν ἤμπορῶσι γὰρ τὸ ἐξηγήσασιν.

Τὰ ὄνειρα εἶναι ἡ ἐνέργεια τῆς νοητικῆς δυνάμεως τῆς νύκτος, ἡ ὁποῖος ἐνεργεῖ πάντοτε καὶ ὅταν κοιμώμεθα, εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν ξαναβλέπει καὶ ἐπαναλαμβάνει τὰς ἰδέας ὅπῃ τῷ ἐπαρασῆθησάν ὅταν τὸ σῶμα ἦτον ἐξυπνον· τὸ σῶμα ὁμῶς ὅπῃ κοιμᾶται μὴν ἀφήνωντας τελείως εἰς τὸν νῦν τὴν ἄσκησιν τῆς νοητικῆς δυνάμεως, ἡ νῦς ἀραδιάζει τὰς περισσοτέρας ἰδέας, συγκεχυμένας ἀτελῶς, καὶ ὄχι φυσικῶς, καὶ αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ὁρᾶν τὰ πράγματα ὀνομάζεται ὄνειρον, ἢ Ἐνύπνιον.

Ἡ Πεῖνα προέρχεται ἀπὸ τὸ κέντημα τῶν ἐσωτερικῶν μεμβρᾶνων τῆς Στομάχου, ὅπῃ προξενεῖται ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῶν χυλῶν ὅπῃ ὠφέλεισιν εἰς τὴν χώνευσιν, οἱ ὁποῖοι μὴν ἔχοντες τελείως τροφὰς, εἰς τὰς ὁποίας ἤμπορῶσι γὰρ μεταχειρισθῶσι τὴν δύναμιν αὐτῶν, δαγκάνουσι τὸ ἴδιον σωματί, καὶ ἔτω παρακινῶσιν εἰς ἡμᾶς τὴν ὄρεξιν ἢ ἐπίθυμίαν τῆς φαγεῖν.

Ἡ Δίψα εἶναι ἀνάλογος μὲ τὴν πείναν, ἐπει-

δὴ ὁ Στόμαχος καὶ τὰ μέρη τῆς Λάρυγγος, καὶ τῆς Στόματος μὴν ἔχοντα ἀρκετὴν ποσότητα ὑγρασίας δοκιμάζουσιν αὐτὸ τὸ ἐνοχλητικὸν αἴσθημα ὅπως προξενεῖ εἰς ἡμᾶς τὴν ἀνάγκην τῆς πίνευ διὰ νὰ τὸ παύσωμεν.

Ὁ Θάνατος εἶναι ἐκεῖνο ὅπως φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν τελευταίαν κατάστασιν, καὶ δὲν εἶναι ἄλλοτι, παρὰ μία ὀλικὴ ἔμφραξις, ἢ φυσικὴ παύσις ὅλων τῶν ζωτικῶν πνευμάτων καὶ ἐνεργειῶν τῆς σώματος. (α) τὸ Σῶμα μένει τότε εἰς μίαν

(α) „Σημ. ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπίνης σώματος εἶναι συντόμως ἢ ἀκόλεθος.

Ἡ Καρδία (ἡ πηγὴ ὅλης τῆς κινήσεως καὶ διατηρήσεως τῆς ζωῆς, καὶ ἡ σεμελιώδης δύναμις, ὡς εἶπεῖν, τόσον τῶν διαχωριζομένων, ὅσον καὶ τῶν ἀναπληροσῶν ἐργασιῶν) μειῖται κατ' ἀναλογίαν τῆς αὐξανέσης ἡλικίας, εἰς τρόπον ὅπως τελευταίου περιέχει ὀκτάκις ὀλιγώτερον τόπον πρὸς τὸ ὅλον, παρὰ ἐναρχῆς τῆς ζωῆς, ἐν ταυτῷ ἡ ἐσία αὐτῆς γίνεται πυκνωτέρα, καὶ σκληρωτέρα, καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν ἀναλογίαν ὀλιγοσεύει ἢ ἐρεθιστικότης, ἐπομένως ἐλατῶνται αἱ ἐνεργεῖσαι δυνάμεις ἀπὸ χρόνου εἰς χρόνον, ἐξ ἐναντίας δὲ αἱ ἀνδισάμεναι δυνάμεις αὐξάνουσι μᾶλλον καὶ μᾶλλον· τὸ ἴδιον ἀκολουθεῖ καὶ εἰς ὅλον τὸ σύστημα τῶν ἀγγείων, καὶ ὅλον τῶν τῆς κινήσεως ὀργάνων· ὅλα τὰ ἀγγεῖα γίνονται ἀσθενήτερα, σκληρότερα, σενώτερα, πλέον ζαρωμένα καὶ ἀχρηστότερα· αἱ ἀρτηρίαι γίνονται ὀσώδεις καὶ ἕνα πλήθος τῶν λεπτῶν ἀγγείων συναύξει δι' ὅλα.

σάσιν ἔντελῆς ἡρεμίας, καὶ συνεισφέρει μὲ ἕνα
παθητικὸν μόνον τρόπον εἰς ὅλας τὰς ἄλλας με-

τὰ ἐπόμενα εἶναι

1. Διὰ μέσῃ αὐτῆς τῆς συναυξήσεως, καὶ ῥυτι-
δώσεως γίνονται ἄχρηστα τὰ ἀναγκαιότατα καὶ λεπ-
τότατα ἀναπληρωτικά ὄργανα τῆς ζωῆς, αἱ ὁδοὶ
τῆς εἰσόδου καὶ ἀφομοιώσεως, ἔξωθεν (δηλ. οἱ πνεύ-
μονες, τὸ δέριμα, τὰ ῥιφητικὰ καὶ λυμφατικὰ ἀγ-
γεῖα.) ἐπομένως ἀδυνατεῖ ἡ εἴσοδος τῆς τροφῆς, καὶ
τὰ ζωτικὰ συστατικὰ μόρια, καὶ δὲν ἐτοιμάζεται
μήτε διαμοιράζεται ὡς πρότερον.

2. Δι' αὐτῆς τῆς ἀυξάνουσης σκληρότητος καὶ ξηρό-
τητος τῶν, ἰνῶν χάνουσι πάντοτε περισσότερο ἀπο-
τὰς κινητικὰς καὶ αἰσθητικὰς δυνάμεις τῶν· ἡ ἐρεθι-
σικότης καὶ αἰσθητικότης ὀλιγοσεύουσι πάντοτε
κατ' ἀναλογίαν τῆς ἀυξήσεως ἐκείνων, καὶ ἔτι
προξενῶσιν εἰς ἡμᾶς αἱ ἀντενέργηται δυνάμεις πάν-
τοτε περισσότερο τὸν ἀφανίζοντα μηχανικὸν καὶ
χυμικὸν κάμπον.

3. Δι' αὐτῆς τῆς μειώσεως τῆς κινήσεως δυνάμεως,
δι' αὐτῆς τῆς συνχυξήσεως ἀπείρων μικρῶν ἀγγείων,
πάχουσι λοιπὸν κυρίως αἱ ἐκκρίσεις, τὰ ἀναγκαῖα
ὄργανα τῆς παντοτεινῆς ἡμῶν καθάρσεως, καὶ τῆς
ἀποβολῆς τῆ σαπημένῃ καὶ χαλασμένῃ· τὸ ἀναγκαιό-
τατον ὄργανον αὐτῆς, τὸ δέριμα δηλ. γίνεται
πάντοτε μὲ τὸν καιρὸν σκληρότερον, ἀδιαχώρητον
καὶ ἀχρηστότερον· τὸ ἴδιον πάχουσι καὶ τὰ νεφρὰ, τὰ
ἐξατμιστικὰ ἀγγεῖα τῶν ἐντέρων καὶ τῶν πνευμό-
νων, ὅθεν οἱ χυμοὶ πρέπει νὰ γένωσιν εἰς τὸ γη-
ρατεῖον ἀκαθαρτώτεροι, δριμύτεροι, ἰξωδέστεροι καὶ
γεωδέστεροι· ἡ Γῆ ὁ μέγας ἀνταγωνιστὴς ὅλης τῆς

ταβολὰς ὅπῃ πάχει εἰς τὸν κόσμον· καὶ ἐπειδὴ ὁ θάνατος τελειώνει ὅλα τὰ πράγματα, σοχάζο-

κοινήσεως τῆς ζωῆς, ὑπεριχύει μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς πλησιάζομεν σχεδὸν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ζωντανοὶ ἀνεπαισθήτως εἰς τὸν τελευταῖον ἡμῶν διορισμὸν ὅπῃ λέγει· „Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον φέρει ἡ ζωὴ μόνητις τὴν λήξιν αὐτῆς τὸν φυσικὸν θάνατον διὰ τῆς ἐξῆς ὁδοῦ.

Κατὰ πρῶτον μὲν ὀλιγοσεύουσιν αἱ δυνάμεις ὅπῃ κρέμανται ἀπὸ τὴν θέλησιν ἡμῶν, καὶ ἔπειτα αἱ ἀνεξάρτητοι καὶ κυρίαί κινήσεις τῆς ζωῆς· ἡ καρδία δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ σπρώξῃ τὸ αἷμα εἰς τὰ μακρυνὰ μέρη· ὁ σφυγμὸς καὶ ἡ θέρη φεύγουσιν ἀπὸ τὰς χεῖρας, καὶ τὰς πόδας, ὡς τόσον ἀκόμι κινεῖται τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν καρδίαν, καὶ ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀγγεῖα, καὶ ἔτι κρατεῖται εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀκόμι ὁ σπινθὴρ τῆς ζωῆς, ἀγκαλὰ καὶ ἀδύνατος· τέλος δὲν ἠμπορεῖ ἡ καρδία νὰ θλίψῃ τὸ αἷμα, μήτε γὰρ διὰ τῶν πνευμόνων, καὶ λοιπὸν ἡ φύσις μεταχειρίζεται ἀκόμι ὅλην τὴν δυνάμειν διὰ νὰ ἐνδυναμώσῃ τὴν ἀναπνοὴν, καὶ μὲ αὐτὸ νὰ προξενήσῃ εἰς τὸ αἷμα ἀκόμι κάμμιαν δίοδον· τέλος πάντων ἐξαντλεῖται καὶ αὐταὶ αἱ δυνάμεις· ὁ ἀριστερὸς θάλαμος δὲν περιέχει τελείως αἷμα, ἀλλὰ μήτε ἐρεθίζεται πλέον, ἀλλ' ἡ συχάζει, ἐν ᾧ ὁ δεξιὸς θάλαμος λαμβάνει ἀκόμι ὀλίγον αἷμα ἀπὸ τὰ ἡμιθανῆ μέρη· ἀλλ' ἤδη καὶ αὐτὰ τὰ μέρη τῆς αἱματος παγώνουσιν, οἱ χυλοὶ πήγνυνται, ἡ καρδία δὲν περιέχει τελείως αἷμα, πᾶσα κίνησις πάυει, καὶ τότε γίνεται ὁ θάνατος ἐντελής. Hufeland die Kunst das menschliche Leben zu verlängern. (Siebente Vorlesung.)

μαι ὅτι ὀρθὸν ἅμα καὶ δίκαιον εἶναι νὰ τελειώσω
καὶ ἐγὼ αὐτὰς τὰς σκέψεις περὶ τῶν θαυμασίων
ἔργων τῆ πανσόφου ποιητῆ Θεοῦ τῆς Φύσεως, με-
τὸ ὑποκείμενον τῆ Θανάτου, ὁ ὁποῖος θέλει βάλῃ
μίαν φορὰν ὄρας, εἰς αὐτὰς τὰς ἡδεῖς Συνομιλίας
ὅπῃ ἕως τώρα εἶχαμεν.

Ἐρ. Μ' ὅλον ὅπῃ αὕτη ἡζωὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ
θορύβου, ὁ μόνος σοχασμὸς ὅτι θέλομεν ἀφήσῃ
μίαν φορὰν τὴν ἀκριβεστάτην φίλην μας, ἡθέλην
εἶναι εἰς ἡμᾶς πολλὰ τρομακτικὸν πρᾶγμα, εἰάν
δὲν ἐσοχάζομεθα διὰ τὸ μέλλον μίαν εὐτυχεστάτην
ὑπαρξίν, καὶ μίαν ἐντελεστάτην καὶ αἰώνιον ζωὴν.
πολλὰ ὅμως μοὶ κακοφαίνεται ὅπῃ αἱ γνώσεις ἡ-
μῶν, τὰς ὁποίας ἔχομεν περὶ τῆς φύσεως τῶν
πραγμάτων, δὲν ἐκτείνονται μακρότερον, ἐπειδὴ
σᾶς ὁμολογῶ, ὅτι ἀπὸ ὅλας τὰς Ἐπισήμας αὕτη
μὲν ἡδύνει τῷ ὄντι. Ὅσον διὰ ἐσᾶς ὅπῃ ἐλάβετε
ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν ὅπῃ ἦτον δυνατὸν διὰ νὰ
πλετίσῃτε τὸν νῦν με ἀπὸ τῆς θησαυρῆς αὐτῆς
τῆς Ἐπισήμης, δὲν ἔχω ἄλλο νὰ σᾶς προσφέρω,
παρὰ μίαν αἰώνιον εὐγνωμοσύνην καὶ χάριν.